

הארנבון הנבון

כתבה אריאן
צייר גוסטף טנגרין

ומדי פעם הם גלשו במדרון הגבעה
והארנבון הנבון היה תמיד מלפנים, הראשון
שמגיע למטה.

בתוככי היער חי ארנבון קטן ונבון. כל היום
הוא נגס בשורשי צמחים ושיחק עם אחיו
ואחיותיו הארנבות.

לכן הארנבות שלא רצו להיטרף
לארוחת בוקר שמרו על מרחק
מהסמור. מתי שרק ראו שהסמור
מתקרב, קפצו מיד למחילה שלהם
באדמה וחיכו עד שיכלו לצאת משם
שוב. והארנבון הנבון היה תמיד הראשון
שרץ לתוך המחילה.

הארנבות יכלו לחיות חיים שמחים לו לא
הסמור שחי במאורה ביער. הסמור היה זקן
ורשע ותקע את אפו תמיד לכל דבר. וחץ
מזה הוא תמיד ניסה לטרוף את הארנבות
הקטנות לארוחת הבוקר.

אבל הוא היה התעשת ומהר כמו ברק
קפץ מהפתח הקדמי והתחיל לרוץ, כמה
שרק יכול היה.

הסמור היה ערום מאוד. יום אחד, כאשר
הארנבון הנבון היה לבדו במחילה, הסמור
זחל דרך הפתח האחורי. ברגע הראשון
הארנבון חשב שייטרף לארוחת בוקר.

שמע זאת הסנאי האדום, שחי עם
משפחתו על העץ הסמוך. הוא קפץ בשניים
או שלושה דילוגים לגן שליד הכפר והביא
משם צרור גזרים נהדר.
"הו, תודה, תודה, סנאי אדום" אמר
הארנבון מרוצה מאוד "אני אוהב גזר. אתה
באמת חבר טוב."

הוא רץ ורץ עד לקצה היער. שם ראה
גבעות גדולות, ודרכים לכל הכוונים וגם
כפר קטן.
אבל אחרי הריצה הוא היה רעב. "וי!"
אמר "אני כל כך רעב. הייתי יכול לאכול
עכשיו אלפי גזרים גדולים!"

ואחרי שאכל מהגזר, הארנבון החליט
להישאר ללילה עם החבר החדש. תחילה
נראה לו מוזר ללכת לישון על עץ, אבל
הסנאי דחף ומשך אותו עד ששניהם עלו
בשלום על צמרת עץ, גבוה תחת הכוכבים.

ואחרי שאכל מהגזר, הארנבון החליט
להישאר ללילה עם החבר החדש.
תחילה נראה לו מוזר ללכת לישון על עץ,
אבל הסנאי דחף ומשך אותו עד ששניהם
עלו בשלום על צמרת עץ, גבוה תחת
הכוכבים.

וזה דילג מהר, כמה שרק יכול היה. גם
הסנאי האדום קפץ יחד אתו. הוא בא
לביקור אצל הארנבות.

והארנבות לא חיכו זמן רב. "הנה הם!
הנה!" קראו כולם יחד. ובאמת הופיע שם
הינשוף שהראה את הדרך לארנבון הנבון,

הם החליטו לבנות פוחלץ של דרקון מענפים ועלים. אחר כך הם רצו לזחול תחת הפוחלץ. הארנבון אמור היה להיות בראש. מוקדם בבוקר הם ניגשו לעבודה, והסנאי האדום עזר להם בעצה ובמעשה.

"שלום! מה חדש?" קרא הארנבון הנמרץ. "וי לנו!" קראו הארנבות "הסמור הנבזה בא הבוקר וטרף את הסבתא שלנו!" זה העציב מאוד את הארנבון. "צריך לעשות משהו" אמר. "מה?" שאלו הארנבות האחרות. "אני מציע להפחיד אותו מאוד-מאוד." והוא סיפר לאחרים את תוכניתו. זו הייתה תוכנית נהדרת.

במיוחד כאשר הינשוף הצטרף וזחל לתוך
 הפוחלץ, נפנף בכנפיים וקרא "או-הו!
 או-הו!"
 איזה דרקון נהדר היה זה!

מהר מאוד הם גמרו את המלאכה. הם
 הביטו על הפוחלץ בגאווה. הוא היה
 משעשע מאוד,

אך ברגע שהגיע לפסגת הגבעה יצא
 ממולו הדרךון המדומה, שנפנף בכנפיים,
 הניע את זנבו ובקול רם מאוד קרא
 "או-הו! או-הו!"
 הסמור נבהל. ברגע ראשון הוא לא יכול
 לזוז ממקומו. אבל אז הסתובב וברח.

בינתיים הסמור התכוון להתחיל את
 היום שלו. הוא פיהק ואמר "מה אוכל
 היום לארוחת בוקר?"

ושם, ביער, הארנבון רקד במשך כל היום
 יחד עם האחים והאחיות ועם החבר
 החדש, הסנאי. רק הינשוף התנצל, פיהק
 ואמר שהוא מוכרח לישון.

הוא רץ ורץ ובוודאי היה רץ כך עד היום,
 אלא שנתקל באבן והתגלגל עד לרגלי
 הגבעה. הוא קם בקושי והמשיך לרוץ,
 צולע מאוד.

מאז לא ראו את הסמור הנבזה הזקן
ביער. הוא היה שרוט ומוכה ולא ניסה
יותר לאכול ארנבונים קטנים לארוחת
בוקר.

